

Barcelona 23 d'agost de 1929

La Quella de la Torratxa

ANY LIII - 2617 - 15 cts. - Atrassats, 30

Un que també vol opinar

—Diu que s'esperin a què sigui gran, perquè ell també hi vol dir la seva en això de la crisi del llibre.

Els millors discos
són els de

La voz de su amo

Companyia del Gramòfono
S. A. E.

CICLES - MOTOS
ACCESSORIS
ESPORTS

SANROMÀ

Balmes, 62 - BARCELONA - Telèfon 12303
CONSULTEU ABANS DE COMPRAR RES

VIES URINÀRIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinàries: *Blenorràgia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *flúixos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els Catxets del Doctor Soivre. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que necessiten sempre la presència del metge, i ningú no s'assabenta de la seva malaltia. Venda 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sífilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acné*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Píndoles depuratives del Dr. Soivre**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundant, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatòria* (pèrdua seminal), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials del Dr. Soivre**. Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la joventut, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessetes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franqueig a **Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona**, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen, desentrellament, tractament i guariment de les dites malalties.

ANTONI LOPEZ

IMPRESSOR

Carrer de l'Om, 8

BARCELONA

EXPOSICIO INTERNACIONAL DE BARCELONA

Oberta fins les dues de la matinada

PALACIO NACIONAL

ENTRADA AL MATÍ, GRATIS

ENTRADA A LA TARDA 0'50 PTES.

PUEBLO ESPAÑOL

Es posen en venda els carnets de 25 entrades, al preu de 22'50 pessetes.

Aquests carnets serveixen per tots els dies, tallant-se una entrada els dies que sigui d'una pesseta; els dies que l'entrada al recinte sigui de dues pessetes hom tallarà dues entrades dels esmentats carnets.

Les persones que posseeixin antics carnets

d'entrada al recinte de l'Exposició podran emprar els susdits carnets en la forma següent:

Els dies que el preu d'entrada al recinte de l'Exposició sigui de dues pessetes, per cada fulla podrà entrar una sola persona.

Els dies que l'entrada al recinte sigui de dues pessetes, per cada fulla podran entrar dues persones.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

El llibre i el caràcter

QUEST istiu s'ha posat de moda parlar de la crisi del llibre i de la crisi de caràcter. Cada istiu hem de trobar quelcom que ens ajudi a passar les hores feixugues de la calor. Aquest any s'ha trobat el tema de la crisi del llibre i de la crisi de caràcter, ensamblant-los o, millor dit, agermanant-los.

La crisi del llibre és un fet suposat, és un fet fals. Cal dir-ho netament, clarament, rodonament. Un país de

prop de dos milions d'habitants com té Catalunya i en el qual hi ha una "F. B. M." que viu amb un tiratge de tres mil exemplars de clàssics grecs i llatins no té problema del llibre; un país on les novel·les o els llibres es tiren a dos mil exemplars, no té crisi de llibres; un país on es venen llargament els llibres de versos, no té manca de lectors, diguin el que vulguin.

Darrerament jo he parlat amb editors de Madrid. "—Què tiren de les novel·les de Pius Baroja?", vaig preguntar. "—Tres mil exemplars", em van respondre. És que el panorama de la literatura castellana, amb vint milions d'habitants a la península i l'extensió espiritual de les repúbliques centre i sudamericanes no és tristíssim? És que no hem de comparar el mercat de llibres de la Catalunya estricta amb l'actualitat literària d'Espanya. De llibres com els que s'editen a Madrid, de cert sensacionalisme, com *Sin novedad en el oeste*, de Remarque; *Un notario español en Rusia*, de Diego Hidalgo; *Mis peripecias en España*, de Trotzki, no n'han tirat pas més de tres mil exemplars en llur primera edició... I doncs, tant, tant ens hem de plànyer de la situació actual del llibre català?

I les editorials que funcionen? I les col·leccions noves que surten cada dia? I tots aquests correctors de proves que viuen ara, i que fa cinc anys no podien viure? I tot aquest enrenou literari cada dia més bellugadís?

No hem pas de doldre'ns de l'actualitat literària de casa nostra. Tampoc, però, cal adormir-s'hi. Cal treballar, propagar, viure a fons la veritable vida literària i editorial. Si podem arribar a deu mil exemplars de tiratge, no hem pas de quedar-nos endarrera. Cal arribar-hi. Com? Fent propaganda. Força propaganda. Com es fa a tot arreu del món. Ha mort l'època sentimental en què es defugia de l'anunci, en què es vivia una vida literària arreconada i misteriosa, íntima i minoritària. Ha mort i ha fet bé de morir, perquè tampoc els literats tenien aquella independència per viure de què poden disposar avui, sotmetent-se

a un treball regular. La literatura, ara, no és tan sols un negoci per a l'editor. També és un mitjà de viure de l'escriptor. I és lògic i moral que així sigui.

La propaganda, la publicitat és la base i el fonament de tota la vida literària del món. És de l'única manera que és possible augmentar el públic lector. Per això, aquest derrotisme de la crisi del llibre el creiem immoral i inútil. ¿Crisi del llibre, ara que cada mes surten deu i quinze llibres nous? ¿Allavors, quan era que no hi havia crisi del llibre? ¿Quan no en sortia cap? ¿Quan els autors, per a poder veure un llibre imprès, se l'havien de pagar o regalar-lo a l'editor?

Es pot dir que estem en un principi del que deu ésser el mercat del llibre català; es pot dir que cal fer una publicitat, com la d'un dentífric, com la d'una nova beguda, per a deturar els ulls distrets de la gent davant d'un nom o d'un títol. Això sí i això no és immoral. Si aquests cartells, anuncis i *affiches* aconseguen augmentar un cinquanta per cent la xifra de lectors, quin mal hauran ocasionat a les lletres catalanes?

La crisi no és, doncs, de llibre, sinó de mitjans de publicitat.

Quant a la crisi de caràcter, això ja és una altra cosa. No es pot coaccionar la gent obligant-la a parlar d'un fet que no forma part de la generalitat. Els fets individuals no tenen res a veure amb la comunitat fins i tant que els homes no es converteixen en símbols o no s'endinsin tant en el fet polític o social, que parlar d'aquest sigui parlar d'ells, com per exemple, el cas Lenin amb referència a la Revolució russa o el cas de Mussolini amb referència al moviment feixista.

Mentre els homes no es converteixen en fets, sinó que són senzillament servidors dels fets, no es pot ni es deu creure símbol o personalitat suprema. Un excés de vanitat pot matar un home. Un excés de susceptibilitat pot destruir una obra representativa. Cal ésser discret en apuntar-se el lloc en què cal situar-se.

"Xenius" morí per creure's ell mateix la *summa* dels temps nous. Voldríem que no es repetís el cas. Per elegància que no torni a sortir allò de la *devoradora de hombres*, etc., etc.

FRANCESC MADRID

HO FAN CORRER

Hem trobat un amic. Aquest amic, a més a més d'un poeta molt estimable, és professor de grec i de llatí. Aquest amic ens ha dit:

—Ja he vist que l'altre dia us ocupàveu de l'Estelrich.

—Sí.

—Pobre noi! Deu estar molt empipat.

—Per què?

—Perquè sols tolera que s'ocupin d'ell per elogiar-lo, per dir que té tant de talent.

—...!

—Però encara us vàreu descuidar una cosa en parlar del Jeremies de la F. B. M.

—Què?

—Que malgrat i que una vegada a "La Gaceta Literaria" li digueren que era *un griego*, no sap grec ni llatí.

—Potser és per això que no heu esment que les versions d'alguns clàssics de la Bernat Metge apareixen mutilades.

D'UNA CIUTAT D'ESCRITORS I ARTISTES

A conseqüència d'un acord entre l'Oficina pública de Cases Barates del departament del Sena, i gràcies a les facilitats financeres de la llei Loucher, acaba d'ésser sotmès al ministre del Treball un projecte amb mires a l'edificació, a Boulogne-sur-Seine, d'una ciutat d'artistes que es compondrà, almenys, de setanta-cinc tallers reservats per a pintors i escultors.

Aquesta ciutat forma part d'un conjunt de projectes actualment en vies de realització a favor dels intellectuals. L'any passat ja es llogà el grup dit de Vauves, que comprenia quinze pavellons per a artistes, amb els seus tallers.

Per últim, dues seccions de construcció han estat previstes per a 1931 i 1932: una de vuit pavellons amb tallers de trenta-un metres quadrats; l'altra, d'allotjaments de diverses habitacions, amb jardí i garatge per a automòbils.

Això hem llegit en un diari parisenc. I això ens ha fet pensar en els nostres artistes. Com viuen els nostres artistes? Es vergonyós confessar-ho: els nostres artistes viuen molt malament, en cases lletges, incòmodes, mancadés d'elegància i de confort. Pocs d'entre ells tenen bany i jardí. D'automòbil ja no cal parlar-ne. D'automòbil, aquí, només en poden tenir els fabricants i els futbolistes.

Nosaltres creiem que d'això, de viure malament, i en cases lletges, se'n ressent l'obra dels nostres artistes, sobretot l'obra literària. Hom viu i escriu en males condicions. Es per això que la literatura no té un vol ample com caldria. Tot és petit, mesquí, gris, impersonal. Es clar que es produeix també quelcom de fort i vigorós. Però això és l'excepció, l'excepció que es produeix en tots els ambients, en totes les latituds.

L'artista, l'intellectual, a Barcelona, hauria de viure millor del que viu. Fa temps que es ve parlant d'una ciutat d'escriptors i artistes. Però se'n parla d'una manera tan vaga, que hem arribat a creure que és un recurs dels periodistes per a emplenar un espai del periòdic. Si no recordem malament, el nostre amic Emili Junoy té quelcom a veure amb la creació d'aquesta ciutat per a escriptors i artistes, que, per ara, sembla una ciutat de conte de fades. El nostre amic Junoy ens n'hauria de dir alguna cosa. Ell, que fins s'ha interessat pels ciracotes, ¿no s'interessarà també pels artistes?

AGREDOLÇOS

L'HEROÏCITAT INDISCRETA

Al món — afirmava un metge cèlebre — hi ha sempre el mateix nombre de microbis. L'home ha aconseguit evitar o guarir unes malalties determinades; però unes altres, no menys terribles, han aparegut tot seguit. Si passats els temps tenebrosos de l'edat mitjana, hom va poder recloure la lepra als llatzerets, va aparèixer, en canvi, puixant i més assoladora encara, l'avariosi. Si els avenços de la tuberculosi — aquesta malaltia que tingué la seva època daurada en la fuga del romanticisme — semblen en certa manera continguts, el nombre de cancerosos augmenta de dia en dia en proporció geomètrica. Si abans la humanitat sofria periòdicament el flagell d'epidèmies horroroses, ara tenim la grip, callada i traïdora, els efectes de la qual, presents encara a la memòria de tothom, no hi ha pas necessitat de remarcar.

Les ciències progressen, els invents es multipliquen. L'home, amb un esforç formidable, va vençant, és cert, els obstacles que troba al seu davant. Però aquest esforç secular sembla constantment burlat per una Providència joganera i mofeta que s'entretingués posant nous obstacles, nous entrebancs en el camí pedregós que han de seguir els mortals.

I això que passa amb els microbis, passa també, segons Taine, si bé d'una manera no tan palesa, amb els talents, amb els genis. No és que volguem comparar els microbis amb els genis; volem dir, simplement, que la quantitat relativa d'intel·ligència que en un moment donat hi ha damunt la terra és sempre la mateixa. Intel·lectualment no hi ha cap diferència, per exemple, entre un Plató i un Kant. Allò que realment avança és el nombre de coneixements acumulats i, sobretot, la tècnica. Resultat d'aquesta tècnica és la civilització.

Ara bé; aquesta civilització, ¿augmenta la nostra felicitat? ¿No serà també la felicitat, com la desgràcia, una altra de les coses que no augmenten ni disminueixen mai? ¿No esdevindrà, potser, en tot igual, en els vicis com en les virtuts, en l'odi i en l'amor, en la vanitat i en la modestia, en la covardia i en l'heroisme?

L'heroisme! En tots els temps hi ha hagut herois, totes les nacions n'han tingut. Però hi ha dues classes d'herois que no cal confondre: la de l'individu subjecte a una disciplina prèvia i que és menat forçosament a l'heroisme, i la d'aquell que obra lliurement i espontàniament cercant la realització d'un noble ideal. Aquest darrer és l'heroi veritablement digne de la nostra admiració.

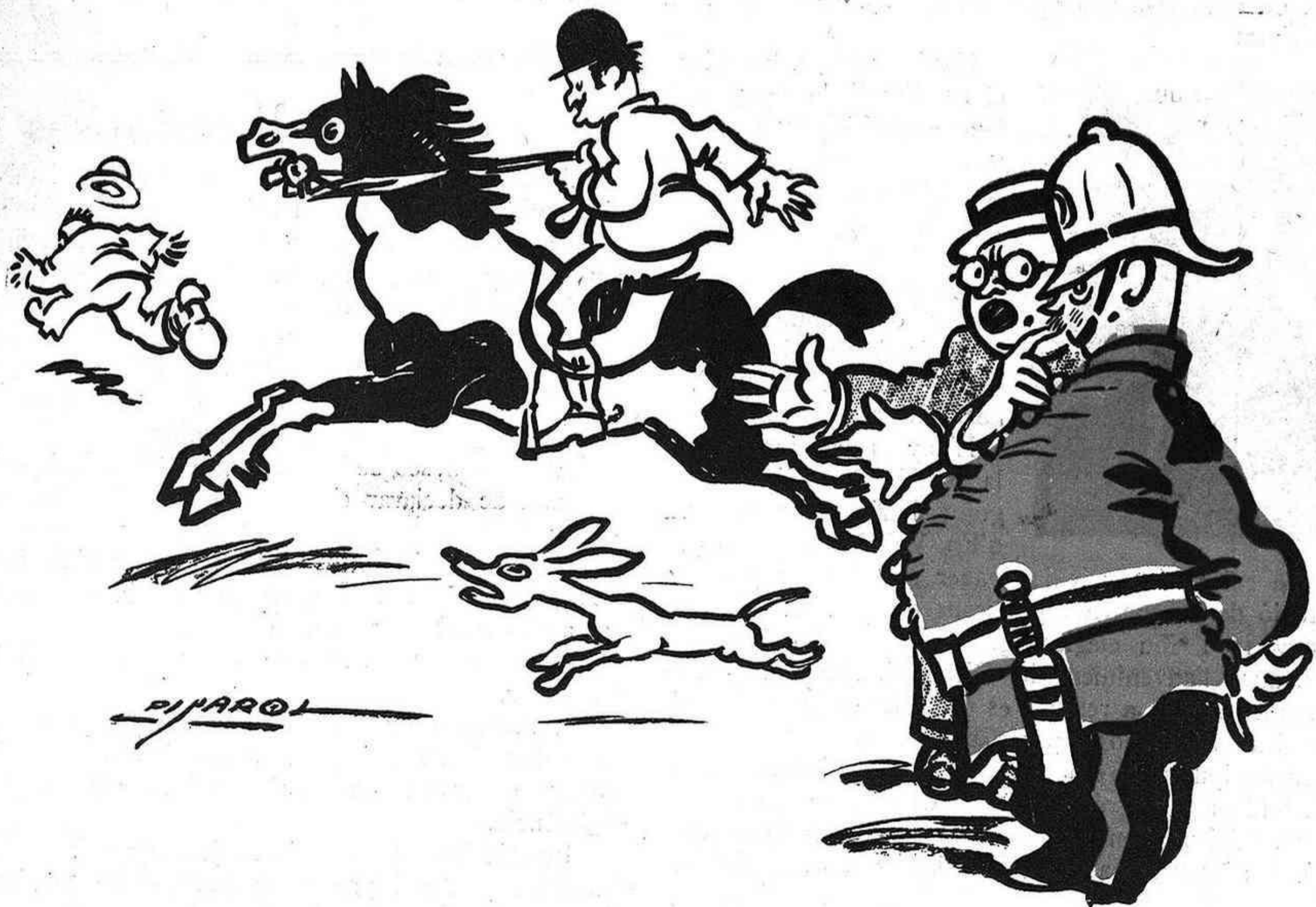
Cristòfor Colom fou, en els temps passats, un d'aquests herois. Ho són també actualment tots aquests impertèrrits aviadors que, desafiant l'infinit, es llancen d'un vol entre les dues immensitats de la mar i del cel. I heroi per excel·lència és aquest Alain Gerbault que ha dut a terme la magnífica gesta esportiva de donar tot sol la volta al món en una petita embarcació.

Però l'heroi, com tot aquell que acapara mal sigui per un moment la curiositat pública, ha de revestir-se d'una certa circumspècció, sense la qual la glòria s'esvaeix i l'encís es desfà. Aquest sembla ésser el cas d'Alain Gerbault, el qual, responent les preguntes d'un periodista, declarà: "Vull viure i morir en mig de la mar: la sola mortalla que serà digna de mi és l'Oceà".

Alain Gerbault, creieu-me: la vostra gesta és admirable i sense igual. Però, ¿no us sembla que haveu exagerat una mica massa?

VIRAI

PEROT

—Es una vergonya que vagi a aquesta velocitat! Prengui-li el número, home, què fa parat?

Motiu poderós

Tenim un amic, el qual, entre moltes qualitats magnífiques, posseeix la d'una cordial sociabilitat i la d'agradar-li força la música.

L'altre dia, aqueix amic va haver d'agafar el tren correu de França; i en entrar a un departament de segona va veure, assegut prop la finestra, un home jove, d'aspecte simpàtic. Installant-se davant d'ell, va dir *per se*: "Aquí, que tindrè companyia per a xerrar".

Al nostre amic li agrada molt conversar amb tothom, però, per garlaire que sigui, és també discret, i espera sempre un motiu poderós que l'obligui o, quan menys, que l'excusi d'entrar en conversació.

Un senzill salut amb el cap, que el desconegut viatger contestà en la mateixa forma, i arrencà el tren.

Passen Sant Andreu, passen Montcada, i res; l'ocasió de parlar no es presentava.

El nostre amic, a cada estació del trajecte iniciava:

—Cardedeu!... Els famosos borreguets!

—Breda!... Les cèlebres olles!...

—Ja som a l'"Empalmé"... Haurem de menjar la clàssica truiteta.

El company de viatge, amb els ulls a la cinematogràfica llunyana, restava sense respondre; com si fos mut.

Vingué la ciutat de Girona, amb sa immensa Catedral, ...i tampoc res, ni una paraula.

El nostre amic ja es començava a desesperar de trobar

conversa amb el desconegut passatger, quan aquest, de prompte, es posa a xiular un motiu musical, una melodia que al nostre amic, diletante filharmònic, li semblà exquisida.

"Ara!... El motiu d'en Wagner!... Aquest serà un bon motiu!", va pensar, i atrevint-se, de bursada, es dirigí al fins aleshores silencios veí:

Dispensi... Oi que això que xiula és del "Sigfrid Idilly"?...

—No li sabia dir. Jo sí que amb música no hi entenc, ni ganes. Si ho xiulo, és perquè ho he après maquinalment d'un trompa veí de casa que tot el sant dia ens està empipant amb la mateixa cançó.

El nostre amic li anava a replicar, amb ganes d'insultar-lo, però com que ja el tren arribava a Bordils i havia de baixar, li semblà que un insult seguit d'una guillada era una covardia. Per això s'acontentà amb dir-li cerimoniosament:

—Passi-ho bé tingui!

AQUEST NUMERO

HA ESTAT REVISAT

PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Juli Marial

El passat divendres, a les set de la tarda, morí Juli Marial. La vida seva anà estretament lligada amb la de la nostra ciutat.

Havia nascut a Barcelona el 21 d'abril de 1854, militant en política molt activament. La seva política — cal dir-ho en son elogi — sempre fou d'esquerra, francament d'esquerra. L'any 1873 ingressà a les files del republicanisme. Després s'afilià al partit radical acabadillat per En Vallès i Ribot.

L'any 1903 ingressà a la Unió Republicana, seguint l'orientació solidària d'En Vallès i d'En Salmeron. Una cosa cal agrair-li: l'haver contribuït força a la constitució de l'esquerra republicana d'U. F. N. R.

L'any 1901 fou elegit regidor. També ho fou l'any 1909, i, quan l'adveniment del Directori, formava part de l'Ajuntament. Com a regidor es destacà per haver emprès moltes obres beneficioses per a Barcelona.

Com a diputat, ho fou l'any 1907, pel districte de La Bisbal, i féu al Congrés una labor de gran eficàcia.

Fou també un home expertíssim en el ram de la construcció. I a Barcelona ha deixat bones mostres del seu talent.

Descansi en pau.

El Poble d'Hostalric a Santiago Rusiñol

Per la secció dramàtica de la nova Societat Cultural "Paetòrium", de la simpàtica vila d'Hostalric, s'ha celebrat un homenatge al nostre gran Santiago Rusiñol, posant en escena l'immortal obra "El Místic", amb el concurs de l'eminent tràgic Enric Borràs, el primer dels primers actors de caràcter don Claudi Rigol, l'actriu Maria Morera i el notable actor Ramon Banyeres.

La representació va ésser un gran encert, molt ben assajada i secundada per tota la companyia, tant, que mantes vegades no ho fan els professionals de Barcelona.

En Borràs va fer un Místic com poques vegades li hem vist fer, va dir com els propis àngels. En Rigol va fer un bisbe que per nosaltres el voldríem, sobretot si es convertís en *Un Bisbe de Vich* (i quines queixalades li pegariem). La Morera es va mostrar la gran actriu de sempre, igual que el senyor Banyeres.

Es distingiren per la seva afecció i correcció en el seu treball, les senyores Cirici, J. Fullà, Pascual, i els senyors Fàbregas, Busquets, A. Lluís, Bascompte, Frigola, Munso, Juhé i Piguillem.

Al final de cada acte, com que l'autor es trobava present al teatre, va tenir que sortir a saludar a requeriment de l'auditori, el qual el va fer parlar al final de l'obra.

Fou aquesta, una vetllada que perdurarà molt temps en la memòria dels veïns del poble d'Hostalric.

Abans de començar l'homenatge foren obsequiats amb un esplèndid sopar, que transcorregué en la més completa cordialitat, en Rusiñol i la seva senyora, voltat de tots els artistes, qui ens va fer les delícies amb la seva paraula agradable, com també en Borràs i en Rigol.

Senyes Iluminoses

Així com hi ha vídues alegres, també existeixen casades amigues de fer gresca i donades a la xerinola.

La senyora Elvira, guapassa, fogosa i revinguda, fa quatre anys i mig que es maridà amb el senyor Pepet, i en fa tres i tres mesos que l'enganya miserablement.

¿I qui és el sortós mortal que s'aprofita de les gràcies exuberants de la senyora Elvira?... Res menys que un guàrdia urbà; el guàrdia urbà més ben plantat i més bon mosso del simpatiquíssim cos municipal.

Als nou mesos de casat, el senyor Pepet tingué la mala pensada de declarar els seus costums de solter a la seva dona:

—Mira, Elvireta. A mi no em prova això d'anar-me'n al llit a les deu, i si no et sap greu, cada vespre aniré amb els antics companys a fer la "manilla".

—Vés, noi, vés!... — respongué amb to d'indiferència la muller.

I, l'endemà mateix, el senyor Pepet ja anava al bar amb els amics, i la senyora Elvira, l'endemà mateix també, començava una mena d'intima relació amb el guàrdia de referència.

Invariablement, cada nit, tot just el marit sortia de casa, havent sopat, s'hi presentava l'amant de cor, sense uniforme, car no era aquella l'hora de prestar servei, sinó de servir, per torn, a les belleses del barri que el sollicitaven.

Mes vingué un dia, i un altre, i un altre, que la delícia d'aquells amors adulterins fou ombrejada per la malastrugança. El senyor Pepet, a voltes, no es trobava bé, i restava a casa; o altres vegades se n'anava sí, però al cap d'una estona, a causa de sobtats trastorns intestinals, tornava al domicili conjugal més aviat de les dotze, l'hora consuetudinària. En el primer cas, era un gran trastorn per a l'esposa infidel avisar l'enamorat galan que no pugés; i en el segon cas, constituïa un desori i un trasbals haver-lo d'amagar al "quarto fosc" o dins d'un armari; solucions que, per altra part, ja no s'estilen ni en els vodevils dolents.

—Aquesta vida se'ns fa impossible!... Això no pot seguir així!... — exclamava gemegant la senyora Elvira.

—Tens raó, noia; cal ésser més previsors. Havem de cercar un sistema que ens posi a redós de tot perill, o si no, el teu home, el millor dia, ens caçarà "in fraganti".

—Cerquem... cerquem el sistema...

Després d'uns minuts de cavillar a duo, el guàrdia, que havia estat a París, cridà joiós:

—Ja el tinc!... Visca!... Ja el tinc!...

L'endemà a la nit, al balcó de casa la senyora Elvira hi havia tres fanalets de rengle, l'un dessota l'altre:

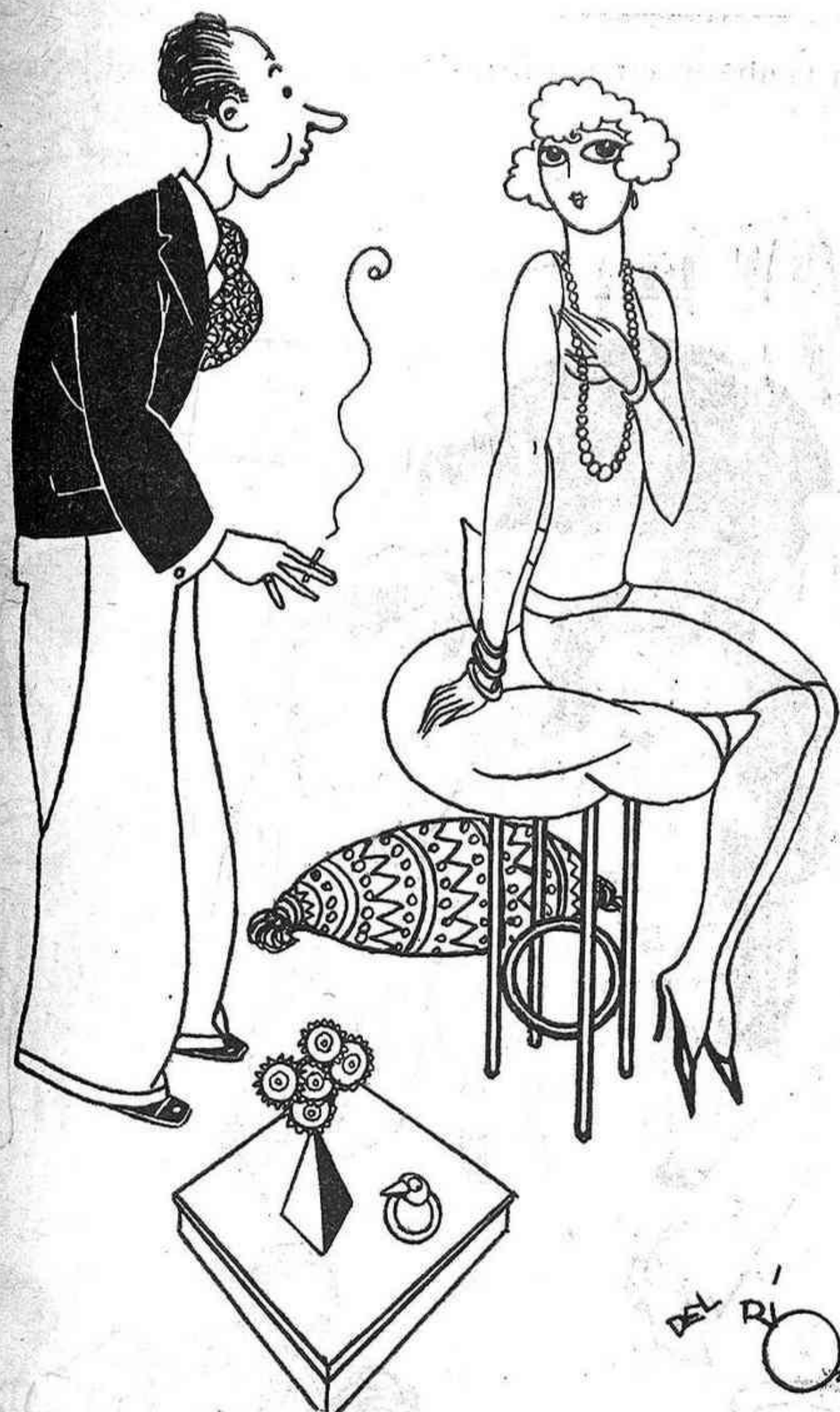
El de dalt de tot era verd, i volia dir "Pas lliure", "Ja pots pujar, que en Pepet no hi és, i qui sap quan tornarà".

El del mig era groc i significava: "Prevenció", "Estigues al tanto, que en Pepet aviat tocarà el dos".

El de baix era vermell, i senyalava els mals averanys: "Ara no pot ésser", "No pugis", "Entorna-te'n, que aquesta nit en Pepet es queda a casa".

D'ençà de l'aplicació d'aquest enginyós mecanisme, els amors adulterins de la senyora Elvira tornen a marxar com una seda, i les relacions amb el seu galan enamorat segueixen essent com una eterna lluna de mel.

FRA NOI

—Estic boig per vostè, Roseta!
 —Això rai, ja ens casarem.
 —Bé! Estic boig, però no tant!

JUNY

Juny rosat, matins fresquívols
 plens de llum i claredats.
 pageses espigolaires
 que cerquen els llocs ombrívols
 plens de flaires
 que vessen els fruits granats.
 Segadors espitralats,
 esmolant l'eina que canta,
 mentre l'espiga es decanta,
 bressolada per l'oreig
 i pel sol de migdiada
 que l'asseca amb lleu fresseig.
 L'olivera
 floreix blanca, enjogassada,
 prometen tot riallera
 la pau per l'hivern vinent.

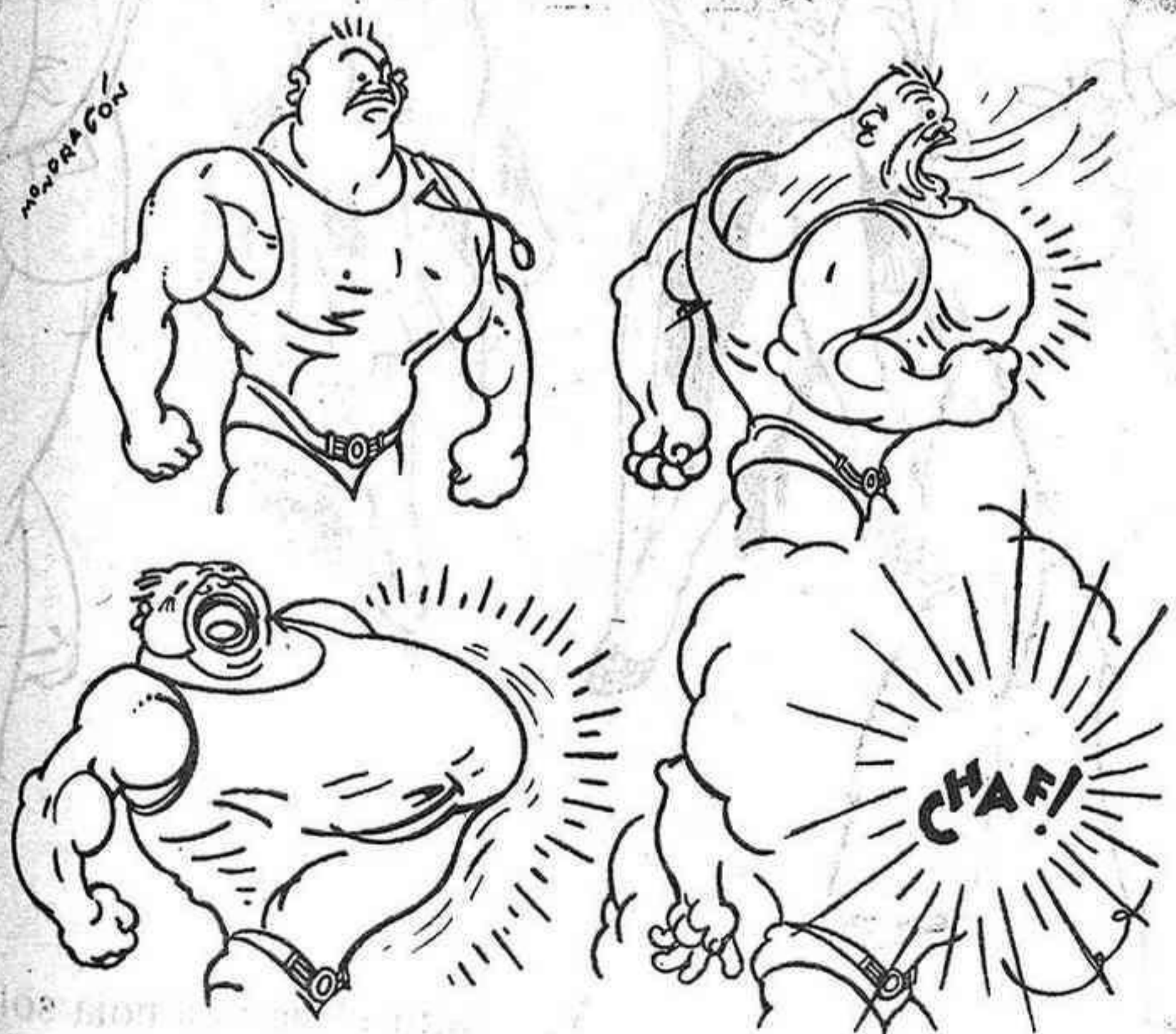
JACINT ROSINACH

De l'homenatge a Bosch

Uns amics del dibuixant Bosch es varen reunir en un fraternal banquet, degut a la justa fama que ha adquirit en poc temps el pintor de les dones maques. Hi havia de tot, pintors, escriptors, periodistes i amics, i encara, si s'hagués fet públic, potser no haurien trobat local on posar tanta gent. L'homenatge, com hem dit, es va fer amb tota la intimitat.

Va seure junt amb en Bosch, l'acaparadora de la simpatia, Rosita Rodrigo, que animà amb la seva gràcia i bellesa la taula presidencial, amb el pare de l'homenatjat, "Pere Nímio", i el dibuixant López Morelló. En altres taules vàrem veure a Angel Marsà, Rafel López, Eduard Carballo, Juli Zarralugui, Pere Rodríguez, Ramon Aliaga, J. Junyent, Joan Magriñà, Nicolàs Fontcuberta, Francesc Nello, Artur Moreno, Ramon Rodríguez, Josep Coves, Julià Garrido, Joan Guillen (Xalma), Rafel Izquierdo, Enric Ochoa, Xavier Morales, Assís d'Aguavives, Francesc Suárez de Deza, i altres que no recordem.

Ens congratulem dels èxits del dibuixant i redactor nostre, i segueixi pel camí emprès, que li portarà encara molts més dies satisfactoris com el que va tenir el dia que va veure els seus amics sopant al seu entorn.

La cultura física és una gran cosa...
 ...que dona molt bon resultat.

Les millores d'"El Noticiero Universal"

Aquest diari del vespre ha realitzat un esforç editorial per mantenir-se al cap dels diaris barcelonins.

Ha publicat un número extraordinari que el públic ha arravatat de les mans dels venedors. Ha estat el primer diari d'Espanya que ha publicat el rotogravat en colors, molt ben imprès, per cert.

Un esforç per part de l'empresa que honora al popular diari del vespre i enalteix la Premsa de Barcelona.

La nostra felicitació al "Ciero", i li desitgem nous triomfs com l'obtingut amb el seu primer número extraordinari.

I.—Vaja, que no diguin; que el ballar també és cultura física

Per apagar el foc de l'amor i de l'istiu

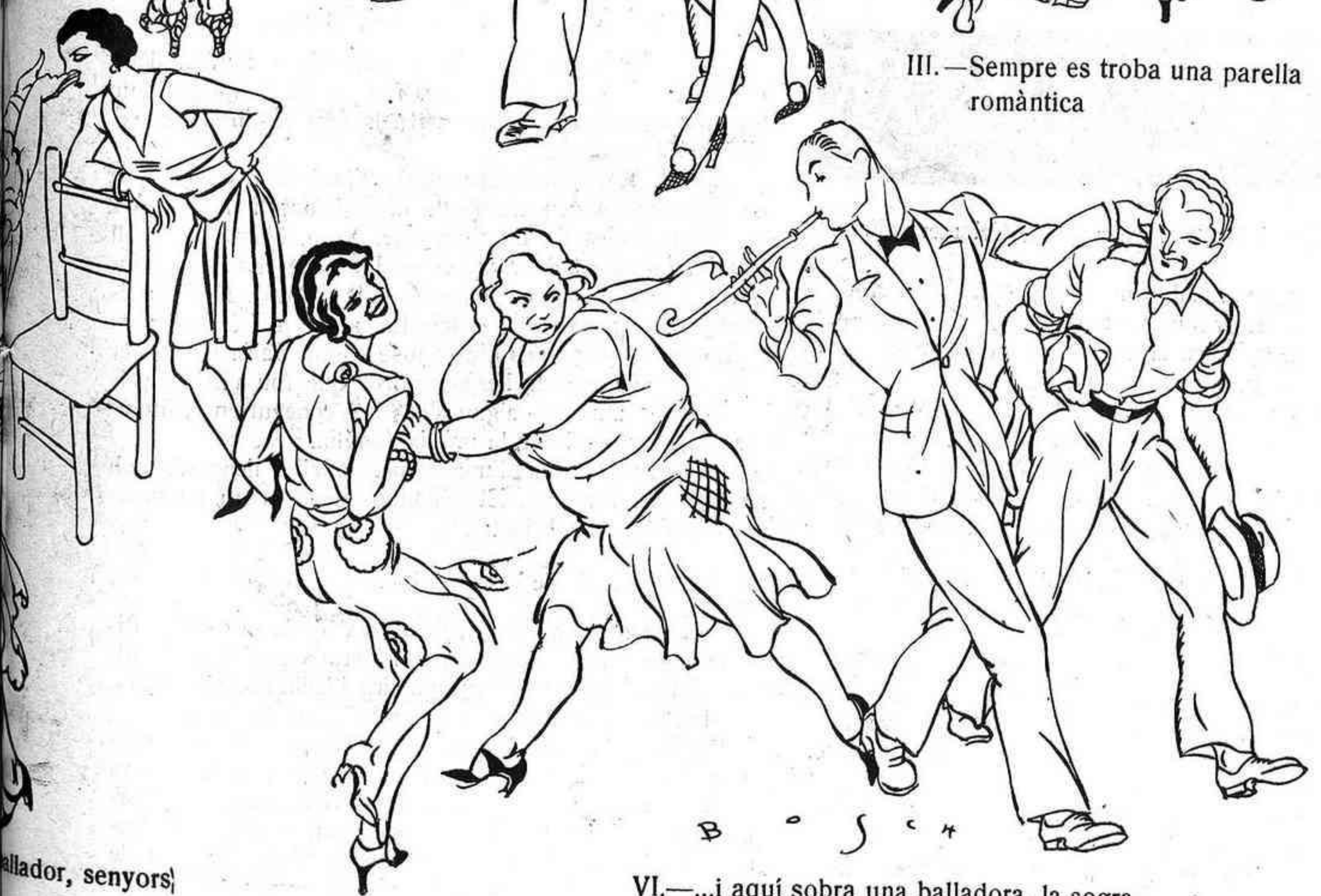
III.—Sempre es troba una parella romàntica

IV.—Ja ho veig que aquí sí que em marejaré

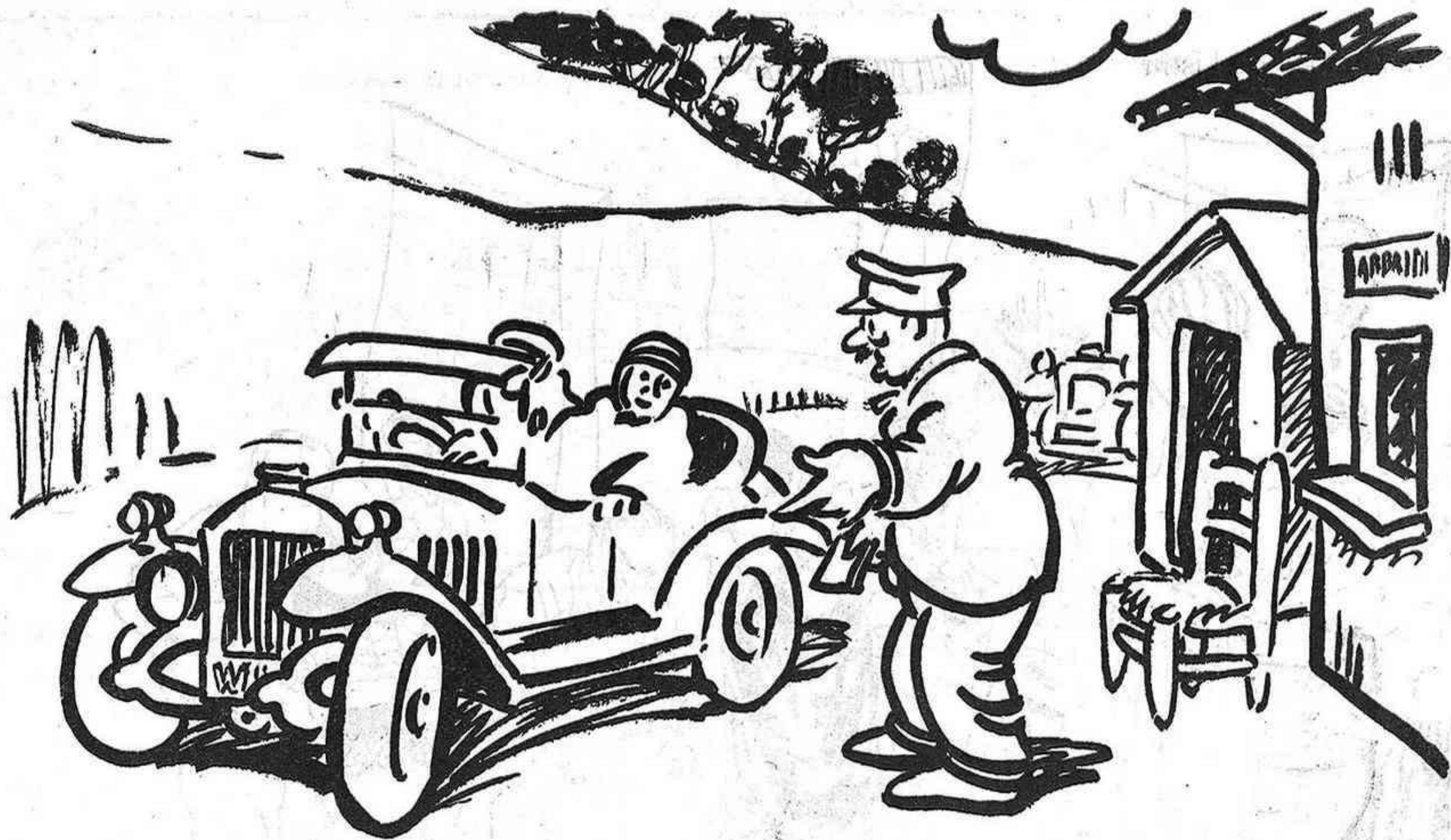

V.—Aquí hi ha una noia sola; falta ballador, senyors!

VI.—...i aquí sobra una balladora, la sogra

—Que porta contraban?

--Sí; la dona!

DJAROL

L'Auca del viatjant. Novella de P. Colomer i Fors.

Un llibre fàcil, senzill, sense altres pretensions que les de distreure el lector durant unes hores. Una novella a la manera de sempre, en la que el seu autor ens conta les facècies d'un viatjant.

Val a dir que, sense ésser res de l'altre món — el temor tampoc afavoriria complicacions d'estil o de psicologia —, *L'auca del viatjant* es llegeix amb gust. P. Colomer i Fors és un escriptor fàcil que sap treure partit de personatges i ambients, que sap veure'ls amb gràcia i justesa.

El nuevo mundo polar. Poesies d'Alice Lardé de Venturino.

Res de floretes ni captaras sentimentals. Ni amors ensucrats d'infecta literatura, ni "fulles d'àlbum". Ni tan sols rima — la rima, tan cara a les dames —, moltes vegades.

Més que un accent dolçament femení, tenen els versos d'aquesta poetessa americana un noble, un encès to viril. Només cal fixar-se en els temes que escolleix per a les seves poesies: *Témpanos*, *Equinoccios*, *Vientos alisios*, *Mar antàrtico*, *El archipiélago*, *Al polo norte en avión*, *La nueva maravilla del siglo XX*, *Relatividad*, etc.

L'accent viril d'Alice Lardé ens recorda mantes vegades Carducci i Watt Witman.

La cançó del Sena. Per Josep de Riquer.

Aquest jove escriptor descendeix d'una família d'artistes. El seu pare, Alexandre, fou un poeta notable i un més notable dibuixant. Alguns dels seus ex-libris són veritables obres d'art.

El fill, Josep, ha escrit altres llibres, altres llibres en els quals apuntaven excel·lents disposicions literàries. Ara ens dóna aquest de *La Cançó del Sena*, il·lustrat per ell mateix. *La cançó del Sena* és un llibre de confessions íntimes. I, com a tal, un llibre bon xic dolorós. El Sena és el motiu, el pretext de la cançó. La cançó en si és un plany, i amb aquest plany ens diu el jove Josep Maria de Riquer la seva vida atzarosa, l'espoliació de què fou víctima pels qui es deien amics — algun d'ells ben conegut en la literatura catalana — i per la pròpia família.

El llibre és escrit d'una manera fàcil i lleugera, amb un estil viu i colorit. Els dibuixos denoten un temperament artístic ben orientat.

La ciudad griega, de Gustau Glotz.

La ciudad griega és el volum XIV de la magnífica Biblioteca de síntesi Històrica, considerada avui com la millor Història Universal, que publica l'Editorial Cervantes, una de les que més fermament treballa per la cultura.

De *La ciudad griega* n'és autor el professor de la Sorbona Gustau Glotz, el qual ha aconseguit, amb la seva ciència, exposar d'una manera clara, viva, intelligent, l'organització política de Grècia i, sobretot, la d'Atenes. Enfront del bàrbar, el grec és un ciutadà lliure. Enfront de l'imperi, creació de l'Orient, les ciutats gregues esdevenen petits Estats. Després d'un profund estudi de la gènesi de la polis, passant pel clan patriarcal, les associacions de

—Fa el mort, però vigila.
—Sí, vaja; fa el mort, però fa el viu.

famílies, les pàtries i les agrupacions bèl·liques de les tribus, el professor Glotz arriba a l'organisme polític nascut de la vida sedentària i del sinecisme, és a dir: a la societat evolucionada del poemes homèrics, a la monarquia homèrica, a la que succeeix l'oligarquia, que esdevé després democràcia: la democràcia que farà oír al món i per a sempre la veu del poble.

La lectura de *La ciudad griega* resulta extremadament profitosa per a tots aquells que es preocupen de la profunda transformació política i social que s'està operant en els nostres dies.

ALPHA.

Nòtules

ALTRES LLIBRES REBUTS

Espurnes, d'Enric Martí Cid.

El Japón, de Jideko Sellés Oguino de Vidal.

Dos llibres.

Els prepara l'excel·lent Pujol i Algueró. I són: *Excursionisme i ciutadania* i *Assaigs: homes i coses*.

Poemes d'Ambrosi Carrión.

Ambrosi Carrión ha lliurat a la impremta un llibre de poemes.

PRACTIQUES

—Era una institutriu que aquí venia
i es limitava a pendre'm la lliçó;
no logrant en molt temps que ni un sol dia
em des la més petita explicació.
Si en llegia de regles!... més no feia
cap demostració pràctica, així és
que tant d'estudi de cap dubte em treia

i jo m'atabalava més i més.

—Doncs veu, jo ensenyaré d'altra manera,
per un sistema pràctic i senzill;
apendre conversant, va de primera
i de cansar el cap, no hi ha perill.

Comencem?—Si ho demana tan amable...

—Verb Estimar, futur.—Jo estimaré.

—Tingui present que el verb és molt variable.

Ara analitzi això que li escriuré.

Tu ets molt hermosa.—Esperi, no m'ho digui ..

Tu, pronom personal.—Endevinat.

—Ets, indicatiu d'Esser.—No somrigui...

—Molt, adverb. Què tal?—Quedo parat.

—Formosa, és adjectiu.—Que bé s'explica!

Veiam, Amor què és?—Nom substantiu.

—I res més?—Em farà rumiâ una mica.

—Sa mirada és amor.—I ara, què diu!

—D'això no crec que en parli la Gramàtica.

—Aquest llibre no explica tals veritats,
mes, ai! m'ho estan dient, nena simpàtica,
les nines dels seus ulls enjogassats.

—Galantejant, de la lliçó s'oblida.

i d'estudiar no atén els meus anhels,

—No comprèn que mirant-me a amor convida
amb aquests ulls radiants com dos estels?

—Tornem a practicar l'Analogia.

—Petons.—¿Què són petons?—Com li diré...

un mot que jo en plural sempre el voldria
i no sé si explicar-lo lograré.

Són els perfums de màgiques poncelles
que del roser de l'ànima, emigrant,
esclaten en la boca de les belles
al contacte dels llavis de l'amant.

Són el preludi de l'amor que avença,
exhalacions del cor ple d'illusió,
són...—Per Déu, senyor mestre! tinc temença
que va desviant-se de la lliçó,

- s'ha transformat per art d'encantament.
- La llició en pur idilli que extasia
  - Torni'm a preguntar, que jo voldria escriure bé i parlar correctament.
  - No puc, estic nerviós d'un mode horrible i l'estudiar les parts de la oració, tan aspre se'm fa avui, que a ser possible dellevi'm de semblant obligació.
  - Prou que repassarem l'Analogia i la Sintaxi amb molt deteniment, mes ara estic confós, no m'entendria i perdríem el temps inútilment.
  - Ja veig que vostè té una afecció forta que el cor principalment li ha trastornat i, cregui'm, el remei que més importa és descans absolut, molt aviat.
  - Prengui's unes vacances, surti a fora.
  - Si vingués vostè amb mi... —No li convé.
  - Vagi lluny.—Prefereixo aquí a la vora.
  - La calma és un sedant. —L'enyoraré...
  - En fi, veig que és qüestió de prendre l'aire i després a estudiar amb més ardor, fent pràctiques, que així no costa gaire si s'alternen amb pràctiques d'amor.
  - ¿I mentre sigui a fora?... —No s'apuri per mi, que aquí esperant-lo em trobarà.
  - Molt temps... —Ca, no la crec ni que m'ho juri!
  - ¿El meu allunyament, quan vol que duri?
  - Meditem... Què li sembla, fins demà?

AMADEU DORIA

L'esposa morta

Cloqueres els ulls i partires deixant-me tan trist record.
En mos braços pàlida morires desconortant-me amb l'últim bes d'amor.

I en mes soledats inconsolables m'apareixes somrient,
i voltada de llums interminables sempre t'estic veient.

Em desperta sovint ta visió;
estenc el braç per abraçar-te,
però malmenes la meva illusió
i fuges de mi i no puc trobar-te.

I, com abans, et veig bella i fidel.
Prou baixes, prou, per aconsolar-me
reflectint sobre mi els raigs del teu cel
i sols pots assolir l'enlluernar-me.

Brolla del cor la meva oració,
romanc extasiat en contemplar-te,
i quan més s'allunya l'aparició,
més anhel sento d'estimar-te.

Si el cel volgués donar-me aquesta vida
que tu gaudeixes amb gaudi segú,
jo li demaria amb passió enfollida
perquè el cel complagués a mi i a tu.

J. ROMAGOSA M.

DESPRES DELS EMPRESARIS, ELS AUTORS

I ja que he parlat dels empresaris, parlaré avui dels autors. Encara tinc temps per fer-ho, encara no han obert els teatres i puc distreure la calor amb aquest tema. I puc oferir al lector una garantia que no poden oferir tots els crítics: la garantia de la meua independència. No serà pas l'amistat qui em farà parlar, perquè d'autor no en conec cap. Es a dir, com conèixer-los, els conec tots. Però de la manera que un home del públic els ha de conèixer: a través de les seves obres.

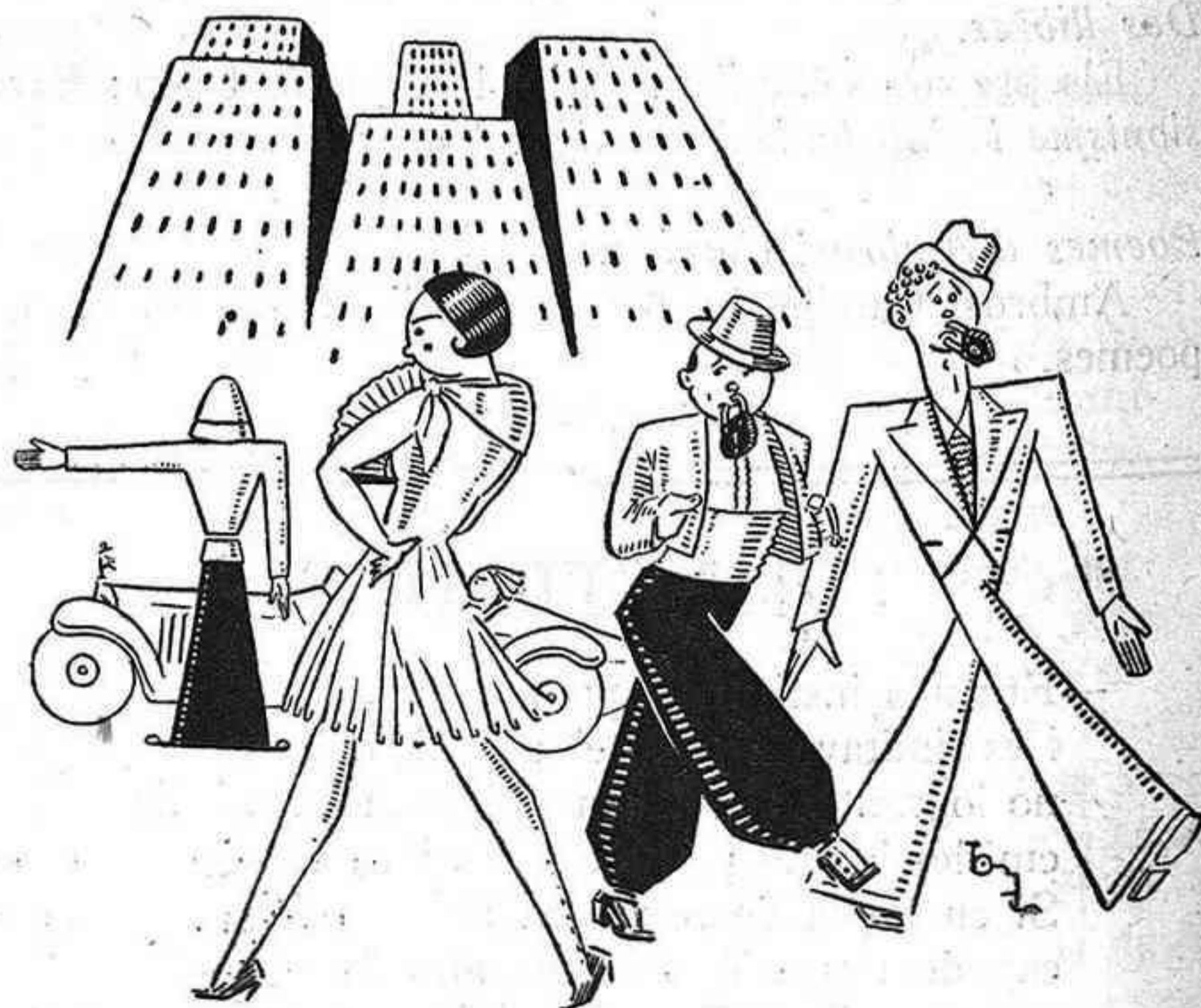
Pous i Pagès. — En totes les comèdies d'aquest autor hi he trobat un bon sentit admirable, una admirable ponderació. Són comèdies que tenen to. Cap d'elles, però, m'ha fet oblidar **L'endemà de bodes**. **L'endemà de bodes** és una de les millors comèdies del teatre català.

Pompeu Crehuet. — Amb aquest autor em passa una cosa semblant. Les seves comèdies tenen una cosa que, malauradament, no tenen totes les dels altres autors: tenen dignitat. Però la seva obra actual, a pesar dels molts mèrits que conté, em sembla inferior a **Comèdia d'amor**, **El mestre**, **Flors i violes**, **La família Rocamora**, etc.

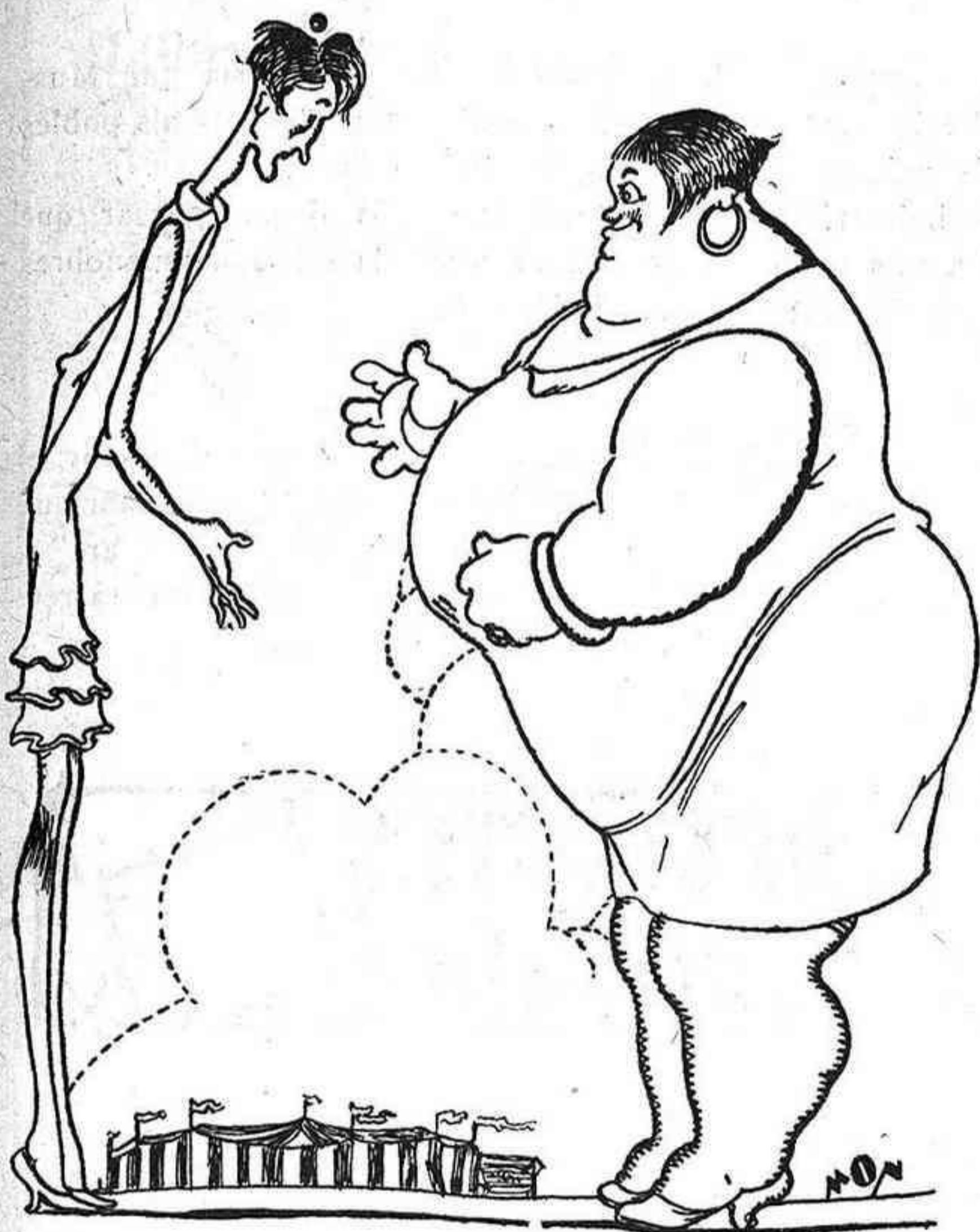
Avelí Artís. — Altre tant em passa amb aquest autor. Malgrat els seus atacs a la crítica, extemporanis i d'home atrabiliari, jo el crec un autor de talent. Ha escrit comèdies dignes de tota atenció i respecte: **L'eterna qüestió**, **Mai se fa tard si el cor és jove**, **Seny i amor**, **amo i senyor**. Fins en algunes de les seves últimes produccions, apunta en alguns moments l'autor excellent. Com exemple: el final dels actes primer i darrer de **Els cinc sentits**.

Però la producció d'aquest autor és poc equilibrada, desigual, plena d'alts i baixos. Al costat d'obres que fan un bon paper entre les millors, ha escrit comèdies absurdes, desflorigades, francament abominables com són **Daniel o l'optimisme** i **Sed breves**.

Josep Maria de Sagarra. — Ningú no negarà que en Josep Maria de Sagarra hi ha un poeta veritable. Aquest poeta,

Com haurien d'anar pel carrer els "pollos" de moda.

FESTA MAJOR

—Podem anar a l'envelat; tu a veure si t'engreixes; jo, a veure si m'aprimo.

però, es complau en presentar-se a vegades vestit de parracs. Té, a més a més, un **penchant** massa marcât per la grolleria i l'ordinariesa. Això fa que hom li retregui que pitarreja.

En totes les seves obres, però, o gairebé en totes, apareix noble i pur el poeta. Jo prefereixo les seves obres menors: **La careta** i **Cançó de taverna**. Es una llàstima que no es representin amb més freqüència.

Carles Soldevila. — Hom diu que les comèdies d'aquest escriptor, que té fama de subtil i modern, no són pas altra cosa que les comèdies de l'Aulés posades en normes ortogràfiques. En efecte, les comèdies de Carles Soldevila tenen un to gris, apagat, anèmic.

Però no hem d'oblidar que Carles Soldevila ha escrit un acte magnífic: **Civilitzats, tanmateix**.

Alfons Roure. — Aquest em sembla un autor pobre. Es a dir: un autor que, des de la primera comèdia ve repetint-se d'una manera llàstima en totes les seves comèdies. Amb tres o quatre anys ha estrenat un sens fi d'obres. Això no és estrany: com no tenen cap mena de valor, no deu ésser difícil escriure-les. Ell diu, i quan ho diu, és que ho deu creure, que la literatura no té res a veure amb el teatre. Per un teatre que aplaudeix un públic d'analfabets, no. El teatre d'aquest senyor és tot ell cursileria i grolleria.

Millàs Raurell. — Ha escrit una gran comèdia: **La llotja**. **La llotja** és una comèdia de jove, no en ço que la paraula jove té d'inexperiència i lleugeresa, sinó en ço que té d'intelligència viva i valentia.

N'ha escrit una altra que no em plau tant: **Els fills**, però que, sempre, resulta una obra pulcra i digna.

Ambrosi Carrión. — En aquest autor es fusionen com en cap altre, el poeta i l'home de teatre. No estrenava amb gaire freqüència, i és llàstima. **La miraculosa**, **Epitalami** i **Cap de flames** són tres obres d'una bellesa total. Mentre a Sagarra

se li permet un llenguatge baix, francament groller, aquest poeta escriu **Pirateria** — obra ben digna — i hom suscita al seu entorn una polèmica estúpida sobre la immoralitat de l'obra.

No ho entenc.

Adrià Gual. — Un altre autor que no estrena fa temps. **Misteri de dolor**, **La pobra Berta**, **Donzell que cerca muller**, **Els pobres menestrals** són comèdies més belles i dignes d'estima que moltes de les que avui veiem als nostres escenaris.

Puig i Ferrater. — El més vigorós, el més personal dels nostres dramaturgs. I tampoc estrena. **El Gran Aleix**, **La dama enamorada**, **La dama alegre**, **Desamor**, són obres que honoren el teatre català. Per què no estrena Puig i Ferrater?

Lluís Capdevila. — D'aquest autor en conec poca cosa: dues comèdies. S'ha dedicat durant un temps a un gènere que a mi no m'interessa: el gènere líric. Les dues comèdies a què em referia són **El rei per força** i **Marcel o El triomf de la poesia**. S'hi veien coses en aquestes dues comèdies. I s'hi veia un autor que seguia un camí no seguit abans per ningú. Ja és molt.

Ja sé que deixo de parlar de molts altres autors, alguns d'ells d'indiscutible mèrit. Però dispenso de poc espai, i aquesta crònica se'm feia massa llarga.

Manuel BORRELL i MAS.

ENTREACTES

UNA OBRA NOVA DE RAMON VINYES

Sembla que Enric Borràs debutarà al Nou amb una obra nova de Ramon Vinyes. Aquesta obra es titula **Peter's Bar** i es desenrotlla en un ambient de marineria.

Esperem que sigui un èxit.

AMBROSI CARRION

Aquest autor tant digne d'estima, està treballant en dues obres noves: **La pedra d'Istar** i **Comte Arnau**.

Els fragments que en coneixem prometen una gran cosa.

MANUEL SUGRAÑES

Manuel Sugrañes, l'excel·lent producer, prepara per a molt aviat la nova revista del Còmic.

L'ha escrit en col·laboració amb Amichatis. Això ja és una garantia d'èxit.

La Jordi actuarà al Goya amb una companyia de primíssim cartel·lo. La direcció artística a càrrec d'en Fontanals. Ja cal que s'espavilin els de l'Espanyol i els del Talia.

Un aviador anglès ha assolit una velocitat de 512 quilòmetres a l'hora.

Figureu-vos si en devia dur de pressa.

Rockfeller, el conegut milionari americà, té 90 anys i es troba fort com un roure. Tanmateix, farà cosa d'uns vint-i-cinc

anys, va estar molt malalt. Llavors un metge li va prescriure un règim de llet... però de llet de dona.

Hom cercà una bona dida... i ja teniu el milionari rexuclant com un nadó.

Extravagàncies? — direu.

Sí, sí. El règim li anà tan bé, que s'enfortí ràpidament. I d'un sexagenari dèbil com era, n'esdevingué un nonagenari robust!

Aquest Rockefeller viu, retirat del món, a la seva propietat de Pocantino-Hills.

Quan pels voltants de la seva residència hom basteix un edifici massa alt que treu una mica de vista, Rockefeller el compra tot seguit i mana que el destrueixin.

Però i el propi senyor Rockefeller, està ben segur de no fer nosa a ningú?

A veure: Que parlin els seus hereus!

Es parla molt de les atraccions i altres coses divertidíssimes de l'Exposició. Jo crec, però, que allí no hi ha res tan divertit com alguns cartells. Admireu ací:

"Le bacalao se pesca con cuerda de mano, y en el momento de llegar a bordo se mata vivo..."

Vaig demanar l'autor, i no em saberen dir qui era. Em sabé greu, perquè em vaig quedar sense saber com es fa una cosa tan interessant com matar viu "le bacalao".

Dos súbdits alemanys foren detinguts, no fa pas gaires dies, per haver-se atrevit a llençar brometes grasses a unes noies que passaven pel carrer.

Ben segur que haurien preferit el diàleg i no pas la detenció.

Per això mancava que les noies sabessin l'alemany i els contestessin allò clàssic:

"Elàstics blaus mullats fan fàstic i es taquen, si es mullen."

Els veïns de la Plaça Nova, enguany, l'endemà de la Mare-de-Déu, només celebraren festes religioses.

Ai, Senyor!... Que són lluny aquells temps que, posats a festejar, tantes festes feien a Sant Roc com al seu gos!

Segons sembla, les hongareses es dediquen, des de fa algun temps, a emmetzinar amb arsènic llurs respectius marits.

Més de quaranta casos d'aquests, la policia d'Hongria porta descoberts.

Pobres marits, haver de morir com les rates!...

Els sí que haurien d'apendre's de memòria aquell "piropo": "Ai, lladre! què m'has dat?..."

"Las Noticias" publica una secció quotidiana amb el títol de "Noticias en cuatro líneas".

Això estaria bé si fos veritat; però és que, de vegades, les tals notícies tenen només que tres línies; de vegades cinc..., i això és enganyar el públic.

Suscriptors i lectors alçaran una protesta en regla, si la cosa no canvia, i si el redactor encarregat de la secció no demostra més formalitat.

Darrerament ens hem assabentat per la premsa que Mussolini havia creat uns premis, els quals seran atorgats als pobles on més naixements s'hi comptin durant l'any.

Els industrials i governants francesos deuen pensar que d'aquí a uns quants anys hauran resolt la crisi de manobres que pesa damunt les seves indústries.

Els italians llaminers, embadalits per la idea d'obtenir el premi ofert pel Duce als pobles on més quitxalla s'hi fabriqui, treballaran amb tan coratge, que els "amateurs" de l'"art" a bon preu, amb tants Sanctis de Guixi com abundaran arreu, amb quatre cèntims ompliran la casa d'estatuetes.

J. C. S. — Es massa vulgarot.

P. G. — Anirà.

D. B. — Entra en torn la poesia.

E. R. i T. — Ens sembla més apropiat per a "La Campana". I a "La Campana" es publicarà, si vostè no hi té inconvenient.

S. B. — No està gens malament la vostra "Festa Major". Però, fill meu, allò no és un article: allò és una novella! Seguiu treballant, que fareu coses.

J. V. — Ja us hem dit altres vegades que no useu paraules el sentit de les quals desconegueu. Us feu un galimatias llastimós. Va un dels articles. Però si no us corregiu, no n'hi anirà cap més.

Alex. — No pot anar el dibuix.

E. J. — Anirà l'Elogi de Palamós.

Sents. — Ens interessa com tot el que feu. Podeu parlar també de teatre. Però segons i com. La Colonia entra en cartera.

J. V. — No pot anar.

Ll. P. M. — Ja pot pensar que no és vostè sol qui ens envia originals. Ja ho deurà veure publicat.

P. R. — Us convé, abans d'escriure, llegir molt en català. I consultar amb freqüència el Diccionari i la gramàtica.

M. P. C. — Sí, senyor: ho publicarem.

J. C. A. — Demostreu bones disposicions per al dibuix. Però encara no és publicable ço que ens envieu.

J. M. M. R. — Ben escrit, però poc interessant.

M. U. i V. — No, senyor, no pot anar.

J. R. A. — Tampoc.

P. A. — Déu no us ha cridat pel camí de la poesia. Ja us ho tenim dit moltes vegades.

M. B. S. — No pot anar.

I. B. A. — Sentint-ho, perquè els versos estan bé, us diem el mateix que al senyor M. B. S.

F. V. — Envii'ns altra cosa, i veurem.

J. Q. G. — Se li va contestar al seu degut temps i utilitzant el segell.

A. R. Ll. (Iquique). — Encara no va. Però no defalleixi i faci una altra cosa.

J. C. R. — Bé de versificació. Però no pot anar.

Llibreria Espanyola d'Antoni López ♦♦ Rambla del Mig, 20, Barcelona

TELEFON 18692

ESTA PER A SORTIR L'EDICIÓ DEFINITIVA DE

L'auca del senyor Esteve

NOVEL·LA

d'En SANTIAGO RUSIÑOL

Dibuixos d'En R. CASAS :: Rodolins d'En G. ALOMAR

Coberta d'En VILARRASA (Obi)

Esplèndida edició impresa a vàries tintes

PREUS

Edició corrent amb paper Plantin, Ptes. 16

Edició amb paper de fil Guarro, Ptes. 80

Edició amb paper d'Holanda, Ptes. 150

Edició amb paper Japó, Ptes. 200

Poden els nostres corresponents
formular la demanda

LEON TROTZKI

**Mis peripecias
en España**

Un tomo en 8.º

5 ptas.

SEGUNDA EDICIÓN

**Sin novedad
en el frente**

Per E. M. REMARQUE

5 ptas.

COL·LECCIÓ D'OBRES SELECTES

Vol. I.-E. MURGER. **Escenes de la vida bohèmia**

Traducció d'E. LLUELLES. Pròleg de SANTIAGO RUSIÑOL

Vol. II.-ROUSSEAU. **Contracte social**

Traducció i pròleg de RAMON VINYES

Vol. III.-DIDEROT. **La Monja**

Traducció i pròleg de LLUÍS CAPDEVILA

Vol. IV.-RUSIÑOL. **Coses viscudes**

Preu: 2,50 ptes. el volum

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, rementant l'import en lliurances del Gir Postal o be en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, fianca de ports. No responem d'extravios si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponents se'ls atorga rebaixes.

ELS XOFERS JA NO ADMETEN PROPINES

—I doncs, que no hem de tenir dignitat nosaltres?